

<http://www.arianafghanistan.com>

۲۰۲۰/۰۳/۲۵

بهرام صادقی

لجاجت های عبدالله و شرکا

برای ملت ما دو میلیارد دالر تمام شد!

۵ حمل ۱۳۹۹

فشارهای سیاسی ۴ حمل ۱۳۹۹ پومپئو وزیر خارجه امریکا بالای اشرف غنی و ظاهراً بالای عبدالله برای توافق بالای یک حکومت مشترک به ناکامی مواجه شد. پومپئو عدم انعطاف پذیری رهبران افغانستان (غنی و عبدالله) را بی احترامی به خواست ها و فداکاری های جامعه جهانی و عدم وفاداری به منافع مشترک امریکا - افغانستان خواند و برای فشار بیشتر بالای آنها کمک های ایالات متحده به افغانستان را یک میلیارد دالر در سال جاری و به همین مقدار در سال ۲۰۲۱ کاهش داد.

تقلیل یک میلیارد دالری کمک های امریکا بالای عبدالله و شرکا هیچ نوع تأثیر منفی ندارد. زیرا ایشان در ذهن خود حکومت می سازند. حکومت ایشان هیچ گاه نمی تواند جنبه فزونی پیدا کند. چه رسد به اینکه مسؤلیت ۳۵ میلیون نفوس افغانستان را به عهده بگیرد.

حکومت خیالی عبدالله مترسکی است که برای ترساندن خارجی ها و امتیاز گیری از آنها ایجاد شده است. این کوشش عبدالله و شرکا تا حدی مؤثر هم بود. آمدن مایک پومپئو به کابل و فشار از جانب او بر اشرف غنی اگر از یکسو به خاطر عدم رهائی دسته جمعی ۵ هزار زندانی طالبان بود، از جانب دیگر پمپئو می خواست همان کاری را کند که جان کری ۵ سال قبل کرده بود. اما غنی اینبار زیر بار نرفت ولی ریاست شورای صلح را به او و چند پُست وزارت را به شرکای عبدالله پیشکش نمود. اما عبدالله هم به کمتر از ۵۰ فیصد سهم در حکومت قانع نشد. بدین ترتیب پومپئو برگشت به کشور خود و تیر عبدالله و شرکا به خاک خورد. دیده شود گام بعدی ایران و روسیه چیست؟ حد اقل همین دو کشور در عقب لجاجت عبدالله و شرکا قرار دارند. هر تصمیمی که این دو کشور مداخله گر بگیرند، توسط عبدالله و شرکا تمثیل خواهد شد.

روسیه و ایران بارها به طور علنی خواستار شرکت نیروهای ذخیره ای خود در حکومت اشرف غنی شده اند. قرار خبر بی. بی. سی. یک مقام وزارت خارجه ایران به خبرگزاری ایسنا گفته است:

"ایران از سازش آقای اشرف غنی و آقای عبدالله برای تشکیل یک دولت فراگیر استقبال می کند."

این سفارش یک همسایه پُر رو به اشرف غنی مبنی بر شرکت دادن عبدالله و شرکا در قدرت است. وزارت خارجه

ایران هم قبل از سفر اخیر پومپئو به کابل، از خطر بحران برای منطقه در صورت شریک نساختن عبدالله و شرکا در قدرت هشدار داد. در رسانه روسی سپوتنیک دری می خوانیم:

" نماینده خاص ولادیمیر پوتین، همچنین تأکید کرد که وزارت امور خارجه روسیه از تمام سیاستیون افغانستان می خواهد تا تناقضات را کنار بگذارد و یک دولت به رسمیت شناخته شده جهانی را تشکیل دهند."

به عباره دیگر اشرف غنی باید نیروهای ذخیره روسیه و ایران را در قدرت شریک سازد تا روسیه حکومت او را به رسمیت بشناسد. حال آنکه افغانستان از مؤسسين مؤسسه ملل متحد است و اکثر کشورهای جهان آن را به رسمیت می شناسند. اگر روسیه افغانستان کنونی را به رسمیت نمی شناسد، پس چرا کابلوف مرکز جاسوسی خود را که نام سفارت بالای آن گذاشته شده، از افغانستان خارج نمی کند؟

از سال ۱۹۹۲ الی ۱۹۹۶ انارشی تنظیمی افغانستان را به خاک و خون کشاند. عبدالله و شرکا مسببین همین بحران بودند اما از وحشت و دهشت که به راه انداخته بودند، معذرت نخواستند و به آن افتخار می کنند.

آنها از اینکه افغانستان را بار دیگر به بحران بکشاند هیچ باکی ندارند و از تخریب مجدد شهرها و قریه جات ما با اسلحه ایرانی و روسی هم شرم نخواهند داشت. اما اکنون در افغانستان یک حکومت موجود است که قوای مسلح و نیروهای امنیتی کافی برای سرکوب هر نوع بغاوت در اختیار دارد.

دولت را قانون اساسی مکلف به تأمین امنیت و ثبات سیاسی کشور و عرضه خدمات حکومتداری به اتباع کشور ساخته است. حکومت افغانستان نباید به خاطر ارضای خاطر سفارت های معین اجازه بدهد افغانستان به میدان ترکتازی خرابکاران شناخته شده ای مبدل گردد، که تاریخ و طنفروشی و هویت ولی نعمتان خارجی شان اظهرمن الشمس است. با وصف اطمینان دهی اشرف غنی از بی تأثیر بودن تقلیل کمک های امریکا بالای زندگی روزمره مردم و بخش های حیاتی دولت افغانستان، نمیتوان انکار کرد که تقلیل یک میلیارد دالر بدون شک تأثیرات منفی خویش را بالای خزانه تقریباً خالی افغانستان و وضع بازار و اقتصاد مردم خواهد داشت. اما هیچ فرد افغان حاضر به مبادله حق حاکمیت ملی کشور خود با پول نخواهد بود. وقت آن است که فرد ملت ما برای خودکفائی کشور شان و ریشه کن کردن فساد و مفسدین جد و جهد کنند.

یک مقوله قدیمی است که بدترین نوع وابستگی، وابستگی اقتصادی است. همه افغان های داخل و خارج از کشور باید در کارزار رفع و ابستگی اقتصادی افغانستان را کمک کنند.

